

altsaa nu gør det samme, som det gamle Højre i sin Tid gjorde. Overfor Udtalelser i den Retning maa jeg bestemt protestere. Som allerede fremdraget af det ærede Medlem Hr. N. Neergaard ligger der i dette, at disse Beløb nu en Gang findes paa Finanslovsforslaget, at de er en Følge af en bestaaende Lov. Som det ærede Medlem udtalte, er det ganske klart og lige til, at hvis Loven tillod væsentlig mindre Beløb, kan man gaa ud fra som noget, der er saa sikkert, som at 2 og 2 er 4, at saa vilde der ikke paa Finanslovsforslaget være fremkommet væsentlig større Beløb end dem, der findes.

Jeg kan ikke se rettere end, at alene i denne ene simple Ting ligger, at det, man her vil gøre, er at lovgive paa Finansloven. Det ærede Medlem Hr. N. Neergaard har jo fremdraget, at der altid, i hvert Fald ikke sjældent, paa de enkelte Aars Finanslove lovgives, men altid om Spørgsmaal af ret ringe Betydning, og i ganske særlig Grad maa man tage Hensyn til, om der angaaende de paagældende Spørgsmaal hersker Enighed indenfor hele den danske Rigsdag; det er klart, at naar dette er Tilfældet, kunde man ved en særlig Lov vedtage det, der sker, men blot af Nemhedshensyn undlader man i et givet Tilfælde eventuelt dette.

Jeg maa altsaa hævde, at hvis den siddende Regering skulde være gaaet loyalt frem og vilde have haft den Nedsættelse, her er Tale om, burde den have fremsat særligt Lovforslag desangaaende. Der kan naturligvis ikke være Tvivl om, at sagligt set vilde mit Parti ogsaa da have været derimod; men ved en saadan Fremgangsmaade vilde der efter min Mening være naaet særdeles meget for den Bevillingsret, som ogsaa det konservative Folkeparti ønsker skal ligge hos Folketinget. Ved at den siddende Regering har blandet Lovgivning ind paa Finansloven, forfusker den dette Forhold og paatager sig et stort Ansvar for, at man ikke mere i Renhed ude i den almindelige Befolkning kan finde ud af, hvornaar vi staar overfor et Bevillings-spørgsmaal, og hvornaar vi staar overfor et Lovgivningsspørgsmaal.

Af de her nævnte Grunde skal jeg paa mit Partis Vegne udtalte, at vi vil stemme mod de foreslaaede Nedsættelser.

Rode: Ved tredie Behandling af de to foregaaende Finanslove har der fra et Mindretal foreligget Forslag til Ændringer, Nedsættelse af Militærudgifterne, af nøjagtig samme Art som dem, der nu i Aar fremsættes

af Forsvarsministeren ved tredie Behandling af Finansloven, og som har fundet Tilslutning hos et Flertal. Ved de Ændringsforslag, som blev stillet i de foregaaende Aar, appelleredes der til dette høje Ting om at tage under Overvejelse, hvorvidt det kunde forsvares i den økonomiske Situation, hvori vi da befandt os, at bevilge saa store Beløb, at afholde hvert Aar de Øvelser, som Loven bestemte, om det ikke var til hele Tidens Økonomis Tary, om man gennemførte disse Beparelser. De androg tilsammen ved sidste Finanslovbehandling 14 Mill. Kr., altsaa omtrent det dobbelte af, hvad der foreslaas i Aar.

Siden disse to Aars Behandling, der ikke førte til noget Resultat, idet et Flertal her i Tinget stemte imod Mindretallets Forslag, ligger der en Ting, som jeg vil tillade mig at bringe i alt Fald i det ærede Medlem Hr. N. Neergaards Erindring, nemlig et Valg. Der ligger mellem disse to tidligere og den nuværende Finanslovbehandling et Valg, og er der noget Slagord, som det Parti, det ærede Medlem er Formand for, har indprentet som det, der bør være det ledende for Rigsdagens Partiers Betragtning, saa er det Ordet: Respekt for Valgdagen. Det, som de to Partier, der gik til Valg i Opposition mod det daværende Flertal, vandt deres Sejr over de to andre Partier paa, var mange forskellige Ting, men ikke mindst Fremhævelsen af de Forhold, som havde skabt vor Militærordning, og den Modstand, der havde været paa Rigsdagen imod en rimelig Hensyntagen til Tidens Økonomi paa det militære Omraade.

Der blev fra det foregaaende Flertals Side gennemført en Militærordning, om hvilken vi udtalte, at det var uforsvarligt at gennemføre den, naar man ikke vilde lade Befolkningen tage Stilling til den, og vi opfordrede derfor, da Militærlovene var til Behandling, til ikke at tage en Afgørelse uden enten efter et Valg eller en Folkeafstemning. Man lyttede ikke til dette Raad, og derfor kom de, der skabte Militærordningen af 1921—22, i den Situation, at første Gang Vælgerne talte, underkendte de det Flertal, der havde gennemført denne Ordning, og gjorde dem til Flertal, der havde modsat sig den og to Gange anbefalet at nedsætte Udgifterne paa Militærbudgetterne paa den angivne Maade. Dette kan ikke lades ude af Betragtning, naar man nu gaar til Overvejelse af det af Ministeren stillede Forslag. Efter hele vor Stilling og ikke mindst under Hensyn til, hvad der er